

Sygn. akt: WD 2/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy Izba Wojskowa - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Marian Buliński

w sprawie ppłk. rez. M. L., po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2013 r. zażalenia obrońcy ppłk. rez. M. L. na zarządzenie upoważnionego sędziego Izby Wojskowej Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2013 r., WD 2/13, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Obrońca ppłk. rez. M. L. złożył do Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej wniosek o wznowienie postępowania „...w sprawie sędziego ppłk. M. L.” powołując jako podstawę wniosku art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. w zw. z art. 70 § 1 u.s.w.

Upoważniony sędzia Izby Wojskowej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt: WD 2/13, na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia wskazanego wyżej wniosku, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Zarządzenie to zaskarżył obrońca ppłk. rez. M. L., zarzucając zaskarżonemu zarządzeniu:

„obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 9 § 2 kp, art. 429 § 1 kp, art. 439 § 1 pkt 2 kp i art. 542 § 3

kpk poprzez niezweryfikowanie sugerowanej podstawy wznowienia postępowania z urzędu i brak rozstrzygnięcia co do istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, a nadto wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku zamiast decyzji w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania z urzędu”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przedstawienie wniosku obrońcy obwinionego o wznowienie postępowania na posiedzenie Sądu Najwyższego, celem zweryfikowania istnienia wskazywanych przez stronę podstaw wznowienia postępowania z urzędu i wydanie w tym zakresie prawidłowej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 542 § 3 k.p.k., „postępowanie wznowia się z urzędu tylko w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 (...)”. W myśl powołanej regulacji, bezwzględne podstawy odwoławcze nie są zatem powodem do wznowienia postępowania na wniosek stron. Skoro tak, to należy przyjąć, że w art. 542 § 3 k.p.k. nie poszerzono podstaw wznowieniowych, lecz utworzono dodatkowe podstawy do wznowiania postępowania tylko *ex officio*. Natomiast, podstawy do wznowienia postępowania na wniosek stron określają inne przepisy, tj. art. 540 i 540a k.p.k. (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Jednocześnie trzeba zaznaczyć, że nie istnieją przeszkody do tego, by strona wystąpiła z wnioskiem w trybie art. 9 § 2 k.p.k. i wskazała w nim na zaistnienie przesłanki określonej w art. 439 § 1 k.p.k. W żadnym jednak wypadku, wniosku tego nie można utożsamiać z wnioskiem o wznowienie postępowania. Wniosek, o jakim mowa w art. 9 § 2 k.p.k. stanowi bowiem pismo dopiero sygnalizujące sądowi konieczność rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1148).

W sytuacji, gdy strona opiera wniosek o wznowienie postępowania o okoliczności wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. należy odmówić przyjęcia takiego wniosku (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks ..., *op. cit.*, s. 1149).

Dlatego też, wniosek obrońcy ppłk. rez. M. L. o wznowienie postępowania, wskazujący uchybienie o charakterze bezwzględnym, był niedopuszczalny i nie podlegał rozpoznaniu.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

Pouczenie:

Na powyższe postanowienie zażalenie nie przysługuje.